

Arrest

nr. 226 273 van 19 september 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 april 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 maart 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 april 2019 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 september 2018 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit als bloedverwant in opgaande lijn van mevrouw J. K., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 7 maart 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden (zonder bevel om het grondgebied te verlaten).

Deze weigeringsbeslissing is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster, onder de vorm van een bijlage 20, ter kennis gebracht op 12 maart 2019 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.09.2018 werd ingediend door:

Naam: A.

Voorna(a)m(en): Ha.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)1961

Geboorteplaats: T.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...) LOMMEL

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende een aanvraag gezinshereniging in in functie van haar dochter van Nederlandse nationaliteit, zijnde K., J. (RR: ...).

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...), die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...).’

Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan van de betrokkene tegenover de referentiepersoon, en dit reeds van in het land van herkomst of origine.

Er worden volgende bewijzen voorgelegd:

- *attesten van het OCMW Lommel dd. 08.10.2018 waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon tot op datum van het attest geen financiële steun aanvroegen*
- *bewijzen van geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene voor de maanden januari, februari, maart, mei, juni en augustus 2018.*
- *‘attestation de non profession’ N° 1664 dd. 22.11.2018 afgeleverd door het gemeentebestuur in Nador enkel voor het vierde administratieve district te Nador en een “attestation du revenu global imposé au titre de l’année 2017” N° CIN S360105 dd. 10.12.2018. Het getuigschrift van niet uitoefenen van een beroep gaat enkel over het vierde district te Nador en zegt niets over de rest van Marokko. Het attest N° CIN S360105 werd afgeleverd op een verklaring op eer van betrokkene. Gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, kan dit attest niet in overweging genomen worden als bewijs van onvermogen en als bewijs dat betrokkene over geen eigendom beschikt in het land van herkomst.*
- *als bewijzen van inkomsten van de referentiepersoon worden inkomsten uit invaliditeitsuitkeringen voorgelegd met een attest van de De Voorzorg Hasselt.*

Niettegenstaande het feit dat betrokkene een aantal maanden voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging gelden heeft ontvangen van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene effectief ten laste was/is van de referentiepersoon en dat zij effectief op deze geldstortingen zou zijn aangewezen om in haar basisbehoeften te voorzien. Immers, betrokkene heeft niet afdoende aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon blijkt daarenboven dat deze niet toereikend zijn om betrokkene ten laste te nemen. Uit de voorgelegde inkomsten uit invaliditeit

blijkt dat het maandelijks beschikbare bedrag (maandelijks gemiddeld 1005 euro) onder de 100% ligt van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Temeer nu blijkt dat ook de meerderjarige broer van referentiepersoon en zoon van betrokkene, K., M. (RR: ..., OV ...), eveneens een aanvraag gezinshereniging lopende heeft in functie van referentiepersoon. Referentiepersoon heeft voorts ook een echtgenoot en vier minderjarige kinderen. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel is het heden in geen geval aannemelijk dat referentiepersoon met de huidige voorgelegde bestaansmiddelen zou kunnen voorkomen dat zijzelf, haar gezin en haar moeder en broer ten laste van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, zoals bepaald in art. 40bis, §4.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wens de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiending van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.
(...)"

2. Over de rechtspleging

De verzoekster heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen.

Bijgevolg wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 47/1, 2°, 47/3, §2 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

"Schending van de artikelen 47/1, 2°, 47/3, §2 en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, Schending van het artikel 52 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, Schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster diende op 12.09.2018, in de hoedanigheid van een 'ander familielid', een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Zij beriep er zich aldus op verblijfsgerechtigd te zijn als familielid zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet:

" Art. 47/1. Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : 1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ; 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; 3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven."

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet stelt: "(...) de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2° , moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de

bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Dat verzoekster echter dd. 12.03.2019 een beslissing ontving, waarbij het verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten.

De verwerende partij weigert in casu het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekende partij omdat zij niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden, waarbij zij erop wijst dat verzoekster niet zou hebben aangetoond dat zij ten laste was/is van referentiepersoon.

Dat de motivering geenszins aanvaard kan worden.

Dat volgens de richtlijn van de Europese Commissie aangaande de omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EC alle relevante bewijzen in aanmerking moet nemen voor de beoordeling van het “ten laste” zijn.

Dat in deze richtlijn geen voorwaarden gesteld worden aan de manier waarop het ten laste zijn moet worden aangetoond.

Dat de bewuste richtlijn bovendien stelt dat dit bewijs met alle middelen geleverd mag worden.

Het Hof van Justitie interpreteert het begrip ‘ten laste zijn’ in de arresten Jia en Reyes. Daaruit volgt dat meerderjarige kinderen slechts een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door de ascendent, die een burger van de Unie is, die in België verblijft of diens echtgenoot of partner omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag.

In het arrest Reyes van het Hof van Justitie wordt dit verwoord als volgt:

“20. In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als ‘ten laste’ van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van de richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21. Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt ondersteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22. Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in de zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Hoewel het in casu niet gaat om een descendent, kan men toch de interpretatie van het begrip ‘ten laste zijn’ toepassen. In het arrest Jia werd uitdrukkelijk gesteld dat onder ‘te hunnen laste komen’ moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel.

Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van de materiële steun in de staat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.

De voorwaarde opgenomen in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het 'ten laste zijn' inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de gemeenschapsonderdaan in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam.

Zoals het Hof van Justitie ook stelde in de rechtspraak die eerder werd aangehaald, betreft het 'ten laste zijn' een feitelijke situatie, en dienen de bewijzen van het feit dat verzoekster zelf geen inkomsten heeft aldus in aanmerking genomen te worden om te besluiten dat verzoeker wel degelijk financieel afhankelijk is van de referentiepersoon.

Referentiepersoon staat in voor de basisbehoefte van verzoekster en draagt alle financiële kosten van verzoekster. Uit de stortingsbewijzen die door de verwerende partij worden aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt namelijk dat de referentiepersoon op regelmatige basis gelden overmaakt aan verzoekster. Naast deze bankstortingen is er gedurende jaren sprake geweest van handgiften op regelmatige basis, hetgeen natuurlijk voor verzoekster een bewijsproblematiek oplevert. Verzoekster heeft bovendien op alle mogelijke manieren trachten aan te tonen dat zij zelf geen inkomsten van enige oorsprong geniet, zodat deze stortingen door de referentiepersoon logischerwijze de enige bestaansmiddelen zijn die hij geniet. Verzoeker heeft daartoe een "attestation de non-profession", en Belgische attesten van het OCMW bijgebracht.

De verwerende partij weigert om deze documenten in aanmerking te nemen, en eist zo van verzoeker om een onmogelijk negatief bewijs te leveren van het niet-bestaan van inkomsten.

Uw Raad oordeelde, naar analogie van de rechtspraak van het Hof van Justitie, dat wanneer zoals in casu ten overvloede blijkt dat referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een familielid, die voor hem of haar noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, de feitelijke omstandigheden reeds van die aard zijn dat zij een reële situatie van afhankelijkheid kunnen aantonen. Een bewijs van onvermogen dient volgens die rechtspraak dan ook als bijkomend te worden beschouwd en kan vaak moeilijk geleverd worden (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, punten 23, 26 en 27, RvV nr. 221 725 van 26 oktober 2018).

Uw Raad stelde in hetzelfde arrest dan ook vast dat het Vreemdelingenbesluit op algemene wijze stelt dat het familielid de documenten moet voorleggen waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die op hem van toepassing zijn, vervult. Het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden van het "ten laste zijn" zijn vrij en de verwerende partij geniet weliswaar dienaangaande een ruime appreciatiebevoegdheid, maar dit ontslaat de gemachtigde er evenwel niet van deze bevoegdheid op redelijke wijze in te vullen en hierover op afdoende wijze te motiveren.

Bovendien kan er door de verwerende partij geen geldig argument geput worden uit het inkomen van de referentiepersoon om op basis hiervan te besluiten dat er geen sprake kan zijn van een relatie van afhankelijkheid. Verwerende partij is er namelijk van op de hoogte dat de referentiepersoon niet de enige persoon in haar gezin is die een inkomen geniet, zodat er genoeglijk kan worden aangenomen dat het gezinsinkomen voldoende is om verzoekster ten laste te nemen, op voorwaarde dat zij dit aantoon - zoals in casu het geval is. Aangezien artikel 47/2 Vw op zich niet voorziet in de voorwaarde dat de referentiepersoon zijn inkomsten dient te bewijzen, kan is er ook geen bepaling analoog aan artikel 42, §1 tweede lid Vw waarin bepaalt wordt dat de gemachtigde zich alle nodige informatie kan doen overleggen teneinde zicht te krijgen op de financiële situatie van de referentiepersoon. Er kan echter worden gesteld dat bij twijfel omtrent de financiële draagkracht van de referentiepersoon, de verwerende partij eveneens deze gegevens dient op te vragen in het kader van haar zorgvuldigheidsplicht. Zo niet kan er geen sprake zijn van een nauwkeurig voorbereide beslissing die steunt op werkelijke gegevens.

Verwerende partij kan aldus niet op grond van de door haar gegeven motieven tot de conclusie komen dat niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker. De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)'. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken."

3.1. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *"de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden"* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Samen met de verweerder stelt de Raad vast dat de verzoekster nalaat om te verduidelijken op welke wijze de bestreden beslissing artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 52 van het vreemdelingenbesluit zou schenden.

Het middel is wat deze grieven betreft dan ook onontvankelijk.

3.2. De verzoekster voert voorts de schending aan van de artikelen 47/1, 2° en 74/3, §2, van de vreemdelingenwet. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter dat verzoeksters aanvraag niet is gebaseerd op de voornoemde artikelen, die de *"andere familieleden"* van een burger van de Unie betreffen. De verzoekster heeft haar aanvraag immers ingediend in hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn in functie van haar Nederlandse dochter, mevrouw J. K. (zie bijlage 19ter d.d. 12 september 2018). Aldus is artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet van toepassing en niet artikel 47/1, 2° en volgende van de vreemdelingenwet. Ook uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat toepassing wordt gemaakt van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet.

De verzoekster dwaalt dus waar zij stelt dat zij op 12 september 2018 een aanvraag gezinshereniging indiende, in de hoedanigheid van een *"ander familielid"* en in toepassing van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet.

Aangezien de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 totaal vreemd zijn aan de werkelijke juridische grondslag van de bestreden beslissing en aangezien de onderliggende aanvraag ook geenszins melding maakt van de voornoemde artikelen, kan niet worden aangenomen dat de bestreden beslissing artikel 47/1, 2° of artikel 47/3, §2, van de vreemdelingenwet zou schenden.

3.3. De verzoekster voert voor het overige de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Bij het onderzoek van de schending van de bovenstaande beginselen van behoorlijk bestuur, dient de Raad de motieven van de bestreden beslissing af te toetsen aan de gegevens van het administratief dossier en aan de toepasselijke wettelijke bepalingen, *in casu* is dit artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet.

Krachtens artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een burger van de Europese Unie: *“de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen”*.

Een derdelander, die bloedverwant is in opgaande lijn van een burger van de Unie, komt derhalve slechts voor een verblijfsrecht in aanmerking indien deze aantoonbaar ten laste is van deze burger van de Unie.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie indiende, met name in functie van haar dochter die de Nederlandse nationaliteit heeft. De Raad benadrukt dat wat betreft het *“ten laste”* zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekster het bewijs van deze voorwaarde levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Aangezien artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van de artikelen 2, onder d) en 7, lid 1, onder d), van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (*Pb.L.* 29 juni 2004, afl. 229/35; zie samenvatting en memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1), vermag de Raad wat betreft de interpretatie van het begrip *“ten laste”* te verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest *Jia* (HvJ C-1/05, *Yunying Jia t. Migrationsverket*, 9 januari 2007, par. 35-36 en 43).

Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van het *“ten laste”* komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de ascendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. In dit arrest stelde het Hof dat, om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een EU-burger te zijn ten laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die EU-burger. Deze invulling van het begrip *“ten laste”* werd bevestigd in het arrest *Reyes* van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, *Flora May Reyes t. Zweden*, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest *Jia* en waarin uitdrukkelijk werd gesteld: *“De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”*

Bij de verblijfsaanvraag moeten dan ook bewijzen van *“reële afhankelijkheid”* voorgelegd worden, ten einde te vermijden dat een situatie van afhankelijkheid louter met het oog op een aanvraag gezinshereniging zou geësceneerd worden. Het legitieme doel van deze voorwaarde is aldus om te vermijden dat op artificiële wijze een financiële band wordt gecreëerd. Om als *‘ten laste’* te kunnen worden beschouwd, diende de verzoekster dus aan te tonen dat reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie (materieel en/of financieel) bestond tegenover haar dochter. Het spreekt voor zich dat de verzoekster tevens de noodzaak aan financiële en/of materiële steun aannemelijk diende te maken. Indien de steun van de burger van de Unie voor de derdelander als het ware slechts bijkomend en niet noodzakelijk van aard is opdat deze in het land van herkomst in zijn/haar basisbehoeften kan voorzien, kan er immers bezwaarlijk over reële afhankelijkheid gesproken worden. In dergelijk geval gaat het over niet noodzakelijke, doch louter bijkomende familiale hulp van een burger van de Unie aan een familielid-derdelander die in het land van herkomst is gebleven. Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te verwachten dat de verzoekster zou aantonen dat zij in haar land van herkomst onvermogen of behoeftig was. Het betreft in tegendeel een loutere

parafrasering van de voorwaarde dat de derdelander in het land van herkomst is of was aangewezen op de bijstand van de burger van de Unie teneinde in de basisbehoeften te voldoen.

De verzoekster stelt dat zij op alle mogelijke manieren heeft getracht om aan te tonen dat zij zelf geen inkomsten geniet, zodat de stortingen van de referentiepersoon de enige middelen zijn waarover zij beschikte. De verzoekster verwijst in dit kader naar een *‘attestation de non profession’* en de Belgische attesten van het OCMW. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekster voorhoudt, werden deze documenten door de gemachtigde wel degelijk in rekening genomen. Deze, en ook de andere voorgelegde documenten, worden immers uitdrukkelijk in de bestreden beslissing vermeld en er wordt ook aangegeven waarom zij niet volstaan:

“Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan van de betrokkene tegenover de referentiepersoon, en dit reeds van in het land van herkomst of origine.

Er worden volgende bewijzen voorgelegd:

- *attesten van het OCMW Lommel dd. 08.10.2018 waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon tot op datum van het attest geen financiële steun aanvroegen*
- *bewijzen van geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene voor de maanden januari, februari, maart, mei, juni en augustus 2018.*
- *‘attestation de non profession’ N° 1664 dd. 22.11.2018 afgeleverd door het gemeentebestuur in Nador enkel voor het vierde administratieve district te Nador en een “attestation du revenu global imposé au titre de l’année 2017” N° CIN S360105 dd. 10.12.2018. Het getuigschrift van niet uitoefenen van een beroep gaat enkel over het vierde district te Nador en zegt niets over de rest van Marokko. Het attest N° CIN S360105 werd afgeleverd op een verklaring op eer van betrokkene. Gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, kan dit attest niet in overweging genomen worden als bewijs van onvermogen en als bewijs dat betrokkene over geen eigendom beschikt in het land van herkomst.*
- *als bewijzen van inkomsten van de referentiepersoon worden inkomsten uit invaliditeitsuitkeringen voorgelegd met een attest van de De Voorzorg Hasselt.*

Niettegenstaande het feit dat betrokkene een aantal maanden voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging gelden heeft ontvangen van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene effectief ten laste was/is van de referentiepersoon en dat zij effectief op deze geldstortingen zou zijn aangewezen om in haar basisbehoeften te voorzien. Immers, betrokkene heeft niet afdoende aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst.”

Aangezien de verzoekster zelf erkent dat de attesten van het OCMW Belgische attesten betreffen, is het evident en geenszins kennelijk onredelijk dat de gemachtigde hieruit niet kan afleiden dat de verzoekster in haar land van herkomst (Marokko) effectief ten laste was van de referentiepersoon. Aangezien deze attesten inderdaad enkele stellen dat er geen financiële steun werd aangevraagd door de betrokkene en door de verzoekster, is het ook evident dat hieruit niet kan worden afgeleid dat de verzoekster effectief ten laste is van de referentiepersoon. De verzoekster toont het tegendeel geenszins aan.

Met betrekking tot het *“attestation de non-profession”* heeft de gemachtigde op goede gronden vastgesteld dat dit attest enkel het vierde district te Nador betreft en dat het niets zegt over de rest van Marokko. De verzoekster betwist deze vaststellingen niet en zij komen de Raad ook niet kennelijk onredelijk voor. Daarnaast had de verzoekster ook nog een *“attestation du revenu global imposé au titre de l’année 2017”* neergelegd, waaromtrent de gemachtigde oordeelde dat het werd afgeleverd op een verklaring op eer van betrokkene. Ook deze vaststelling wordt niet betwist en zij vindt steun in het administratief dossier. Gelet op het gesolliciteerd karakter van deze verklaring op eer, is het niet kennelijk onredelijk om te stellen dat dit attest niet in overweging kan worden genomen als bewijs van onvermogen en als bewijs dat betrokkene over geen eigendom beschikt in het land van herkomst. De Raad stelt vast dat de gemachtigde alle voorgelegde bewijsstukken in rekening heeft genomen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde deze stukken niet voldoende acht als bewijs dat de verzoekster in haar land van herkomst onvermogen was en als bewijs dat zij effectief op de geldstortingen van haar dochter zou zijn aangewezen om in haar basisbehoeften te voorzien. Aangezien de bijgebrachte documenten enerzijds territoriaal uiterst beperkt zijn en anderzijds inderdaad werden opgesteld op grond van een verklaring op eer, komt het geheel redelijk over om te besluiten dat de verzoekster niet heeft aangetoond dat zij ten laste was van de referentiepersoon. Uit de gehanteerde motieven blijkt geenszins dat de gemachtigde een onmogelijk bewijs zou hebben gevraagd.

Door louter te herhalen dat de referentiepersoon instaat voor de basisbehoefte van verzoekster en alle financiële kosten draagt, dat de referentiepersoon op regelmatige basis gelden heeft overgemaakt aan verzoekster en dat deze stortingen de enige bestaansmiddelen waren van de verzoekster, toont de verzoekster op geen enkele wijze aan dat de gemachtigde op grond van een onzorgvuldige beoordeling tot het besluit kwam dat met de genoemde documenten niet afdoende werd aangetoond dat de verzoekster effectief ten laste was/is van de referentiepersoon.

Met de loutere bewering dat haar dochter haar ook door handgiften steunde, toont de verzoekster al evenmin een beoordelingsfout of een gebrek aan zorgvuldigheid onderzoek aan. De verzoekster heeft immers bij haar aanvraag en voorafgaand aan de bestreden beslissing geen melding gemaakt van handgiften. De gemachtigde kon hiermee dan ook geen rekening houden.

Samen met de verweerder dient voorts te worden herhaald dat (regelmatige) geldstortingen van de referentiepersoon aan een familielid-derdelander niet op evidente wijze aantonen dat deze derdelander effectief ook op deze gelstortingen was aangewezen om in het land van herkomst te kunnen voorzien in de basisbehoeften. Het is inderdaad geheel niet ondenkbaar dat deze stortingen enkel welwillende bijkomende steun betreffen, doch geen middelen betreffen die effectief nodig zijn om in het elementaire levensonderhoud te voorzien. De verzoekster toont het tegendeel alleszins op geen enkele wijze aan.

Door het louter niet eens te zijn met de bestreden beslissing en de eigen overtuiging naar voor te schuiven dat wel het bewijs werd geleverd dat zij reeds van in het land van herkomst ten laste was van haar dochter, kan de verzoekster de motieven van de bestreden beslissingen niet onderuit halen.

Voor zover de verzoekster nog verwijst naar rechtspraak van de Raad om haar betoog kracht bij te zetten, merkt de Raad op dat deze rechtspraak geen precedentenwerking kent.

Gelet op voorgaande wordt niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat de verzoekster niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst effectief ten laste is/was van de referentiepersoon. Er werd terecht geconcludeerd dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen verzoekster en de referentiepersoon.

Het motief dat verzoekster niet aantoont dat zij in het land van herkomst ten laste was van haar dochter, volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Verzoeksters kritiek tegen het overige motief van de bestreden beslissing, kan dan ook niet leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing. De verzoekster kan geen concreet belang doen gelden bij deze overige kritiek.

Bovendien kan de Raad, ook wat het tweede motief van de bestreden beslissing betreft, het verweer in de nota met opmerkingen volkomen bijtreden:

“Wat het tweede motief betreft, zijnde het ontoereikend karakter van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, stelt verzoekster dat er hieruit geen geldig argument geput kan worden om de verblijfsaanvraag te weigeren. Zij stelt dat de referentiepersoon niet de enige in haar gezin is die een inkomen geniet zodat het gezinsinkomen wel voldoende is om verzoekster ten laste te nemen. Verder stelt verzoekster dat artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet niet voorziet in de voorwaarde dat de referentiepersoon zijn inkomsten dient te bewijzen. Tot slot betoogt verzoekende partij dat de verwerende partij bij twijfels omtrent de financiële draagkracht van de referentiepersoon, zij deze gegevens diende op te vragen in het kader van haar zorgvuldigheidsplicht.

Zoals hierboven reeds vastgesteld, is in casu niet artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet maar artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van toepassing.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”

Artikel 40bis, §4 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.
(...)”

Artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° (...);

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;”

In casu bestaat er geen discussie over het feit dat verzoekster een familielid is die zelf geen burger van de Unie is. Uit het administratief dossier van de referentiepersoon blijkt dat zij in toepassing van artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet verblijfsrecht in België heeft verworven (...). Overeenkomstig artikel 40bis, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet de referentiepersoon dan ook aantonen dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat verzoekster ten laste komt van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk.

Verzoekende partij kan niet gevolgd worden waar zij stelt dat verwerende partij dient te weten dat de referentiepersoon niet de enige is in het gezin die over een inkomen beschikt. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, is de verwerende partij niet steeds verplicht om het neerleggen van bijkomende documenten te vragen. Het komt immers aan verzoekster toe om zich te bekwamen in de procedure die zij zelf heeft ingesteld en indien nodig deze procedure te vervolledigen en te actualiseren. Op het bestuur berust geen wettelijke verplichting om bijkomend bewijsstukken, verklaringen of aanvullende informatie van verzoekster op te vragen. Niettegenstaande verzoekster hierover anders lijkt te denken, ligt de verantwoordelijkheid hiertoe wel degelijk bij haar. Er dient te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient ook op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.”

De wederkerige zorgvuldigheidsplicht vereist dat het aan de verzoekster zelf toekomt om, naar aanleiding van de door haar geïnitieerde aanvraag, alle nuttige stukken over te maken om aan te tonen dat zij een recht op verblijf als familielid van een burger van de Unie geniet. Het is dan aan het bestuur om de voorgelegde bewijsstukken te onderzoeken en om te oordelen of hiermee wel degelijk is aangetoond dat de aanvrager voldoet aan de wettelijke voorwaarden om dit recht op verblijf te erkennen. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekster lijkt voor te houden, houdt het zorgvuldigheidsbeginsel in deze omstandigheden niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken op te vragen wanneer blijkt dat de door de aanvrager ingediende stukken niet volstaan. Aangezien de bewijslast op de aanvrager zelf rust, kan de verzoekster van de gemachtigde ook niet verwachten dat hijzelf zou nagaan over welke bestaansmiddelen de referentiepersoon en haar gezin op het moment van de bestreden beslissing daadwerkelijk beschikken. Bovendien blijkt ook uit de bijlage 19ter van 12 september 2018 dat de verzoekster ervan geïnformeerd was dat zij binnen de drie maanden documenten diende over te maken met betrekking tot de huidige bestaansmiddelen van de tenlastenemer.

Met haar uiteenzetting maakt de verzoekster niet aannemelijk dat de ten onrechte werd geoordeeld dat de voorgelegde bestaansmiddelen van de referentiepersoon onvoldoende zijn in het licht van artikel 40bis, §4, van de vreemdelingenwet.

Een schending van het zorgvuldigheids- of het redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond.

3.4. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE